

TRANSYLVÁNSKÝ HONIČ ***(Erdelyi Kopó)***

Standard FCI č. 241/13.09.200/F

Překlad do francouzštiny: Dr. J.-M. Paschoud, M.-G. Titeux a Prof. R. Triquet

Překlad z francouzštiny: Helena Dvořáková

Datum zveřejnění platného standardu: 6.4.2000

Použití: lovecký pes (honič) se schopností lovit na velké vzdálenosti a nezávisle na svém pánovi. Má velmi vyvinuté vlohy pro práci na stopě velké zvěře. Hlásí jasným hlasem s poněkud plačtivým zabarvením. Na stopě se jeho hlášení, které je zvučné a ve vysoké tónině, nese daleko. Štve a výborně staví zvěř. Pracuje obvykle samostatně anebo v páru.

Klasifikace FCI: skupina 6 honiči, barváři a plemena příbuzná
sekce 1.2 střední honiči
s pracovní zkouškou;

Krátký výťah z historie: jedná se o velmi starobylé maďarské plemeno, jehož vývoj byl ovlivněn místními klimatickými vlivy, přírodními podmínkami a místními způsoby lovu. Svoji zlatou éru zažilo plemeno ve středověku, kdy plemeno Erdelyi Kopó bylo oblíbeným loveckým psem zdejší šlechty. Kvůli rozvoji zemědělství a lesnictví se přesunul lov s honiči do hornatých a lesnatých oblastí Karpat. Tehdy se v závislosti na rozdílných terénních podmínkách, ve kterých byli psi používáni, zformovaly dvě variety těchto honičů, a to malý a velký transylvánský honič. Obě variety byly ovšem stále chovány společně. Zpočátku byl velký maďarský honič používán k lovu velké zvěře, nejprve tura, pak medvěda, černé zvěře a rysa; malý honič lovil malou zvěř (srnčí, lišku) v neprostupných terénech a také kamzíka ve skalách. Na počátku XX. století již transylvánský honič skoro vymizel. Chov byl obnoven od roku 1968 a dnes již existuje mnoho skvělých psů velkého rázu této rasy v Maďarsku i v sousedních oblastech Rumunska. Malá varieta zanikla.

Celkový vzhled: tvar a nesení hlavy, tělesné proporce, silné a svalnaté končetiny a nasazení ocasu jsou typické pro střeoevropského honiče. Jedná se o brakyře středního rázu. Tělesná stavba maďarského honiče je uzpůsobena práci na velké vzdálenosti, má atletickou postavu a kostra není ani hrubá, ani slabá.

Důležité proporce:

- poměr délky mozkové a čenichavě partie je téměř 1:1;
- poměr mezi výškou v kohoutku a délkou těla je 10:11;

Použití/Povaha: maďarský brakýř je dobře stavěný, odvážný a otužilý. Jeho povaha je v základu klidná a vyrovnaná, v případě kontaktu se zvěří je však plný temperamentu. Snáší výborně extrémní klastické podmínky.

Hlava: je to hlava honiče, dosti dlouhá, nikoli však špičatá. Je výrazný rozdíl mezi pohlavími.

Část mozková: kůže na hlavě je přiléhavá, netvoří vrásky.

Mozkovna: je slabě vyklenutá. Týlní hrbol není výrazný a nadočnicové oblouky jsou málo vyvinuté.

Stop: málo výrazný.

Část obličejová:

Nosní houba: není příliš široká, je černá. Nozdry jsou pohyblivé a široce otevřené.

Čenichová partie: nosní hřbet je rovný.

Pysky: jsou suché, přiléhavé. Sliznice jsou černé.

Čelisti/Zuby: čelisti jsou silné se silnými, dobře vyvinutými zuby. Mají nůžkový skus, kompletní chrup je v souladu se zubním vzorcem psa.

Líce: jsou oblé, osvalení je jen slabě vyvinuté.

Oči: střední velikosti, mandlového tvaru, mírně šikmě uložené. Tmavě hnědé. Oční víčka těsně přiléhají k oční kouli.

Uši: středně vysoko zavěšené, nejsou příliš těžké. Visí naplocho, bez stočení, dosahují k lícím. Od místa zavěšení se rozšiřují, směrem ke konci opět zužují až k zaoblenému konci. Natáhnou-li se směrem dopředu, zakryjí oči, ale nepřesáhnou je.

Krk: je velmi svalnatý, střední délky. Na jeho spodní části tvoří kůže mírné řasy. Je tolerován i mírný lalok, ale není žádoucí.

Tělo: tělesný rámec je obdélníkový.

Horní linie: je rovná.

Kohoutek: je výrazný.

Hřbet: počínaje za kohoutkem je hřbetní linie rovná a svalnatá.

Bedra: u fen je tolerována poněkud delší bederní partie.

Zád: je mírně skloněná.

Hrudník: předhrudí není výrazné. Hrudní koš je široký, dlouhý a nepříliš hluboký. Na průřezu je hrudní koš oválný, téměř kulatý, aby poskytoval dost prostoru pro volné dýchání.

Spodní linie a břicho: břicho je jen mírně vtažené.

Ocas: je silný a nasazený středně vysoko. V klidu je spodní část ocasu zatočená mírně vzhůru; je-li to možné, délkou přesahuje o 1-2 cm hlezenní kloub. Když je pes vzrušený, ocas se přetáčí nad hřbet, ale nesmí být zatočený. Někdy se.

Končetiny:

Hrudní končetiny: hrudní končetiny nesou tělo jako sloupy. Při pohledu zepředu jsou rovnoběžné a postavené relativně zeširoka vzhledem k šířce hrudníku.

Plece: lopatka je silně osvalená, dostatečně dlouhá a mírně šikmo uložená.

Lokty: přiléhají k hrudnímu koši.

Předloktí: jsou rovná a souměrná.

Přední tlapy: jsou velké, mají sevřené, silné a klenuté prsty. Polštářky jsou silné, pevné a dobře vyplněné. Drápy jsou silné a co nejčernější.

Pánevní končetiny: v postoji je pes mírně spáditý dozadu. Zadní nohy jsou svalnaté.

Stehna: dlouhá.

Hlezna: nízko u země.

Zápřstí: rovná, paralelně postavená.

Zadní tlapy: mají sevřené, silné a klenuté prsty. Polštářky jsou silné, pevné a dobře vyplněné. Drápy jsou silné a co nejčernější. Paspárky musí být odstraněny.

Pohyb: dlouhý krok pokrývá hodně terénu; není nikdy drobný. Klus má správnou amplitudu. Při práci je cval mimořádně pružný.

Kůže: kůže maďarského honiče je středně silná; speciálně v oblasti krku je volnější, nemá ale dělat výrazné řasy. Je tmavě pigmentovaná. Lysá místa jsou černá.

Zevnějšek:

Srst: celý povrch těla včetně břicha je pokrytý krátkou, rovnou, přiléhavou srstí. Na krku, na kohoutku, na zadní straně stehen a na spodní straně ocasu je srst delší, než na ostatních partiích těla. Může tvořit osiny. Na dotyk je srst hrubá, je lesklá. Pod krycí srstí je podsada.

Zbarvení: základní barva maďarského honiče je černá. Znaky nepříliš tmavého pálení jsou vždy nad očima. Na čenichu a na končetinách jsou rovněž znaky pálení. Pálení je vždy jasně odděleno od černého základu. Na nosním hřbetě může být bílý znak, který ve formě lysinky může přecházet na čelo a v prodloužení může tvořit bílý límeček na krku; bílá se může vyskytovat i na hrudi, na hrudníku a také na končetinách až na tlapy. Také se může vyskytovat bílá na konci ocasu (kvítek). Je nežádoucí, aby bílá přesahovala jednu pětinu povrchu těla.

Výška a váha:

Kohoutková výška: 55-65 cm

Není rozhodující kohoutková výška, ale celková harmonie a dojem, kterým pes působí.

Váha: minimálně 25 kg.

Chyby: všechny odchylky od znění tohoto standardu musí být považovány za chyby a musí být penalizovány podle stupně jejich závažnosti.

Vylučující vady:

- pes agresivní, pes bázlivý
- část mozková a část obličejová příliš úzké, příliš dlouhé, kulaté
- stop zcela nevýrazný anebo příliš výrazný
- krátká čenichová partie
- chybné zuby
- lehké ucho, připomínající teriéra nebo chrtá
- srst „drátovitá“, srst měkká, kudrnatá, řídká
- zbarvení hnědé nebo modré s pálením

Všichni jedinci, na kterých bude patrná porucha psychiky nebo chování, budou vyloučeni.

NB : Všichni psi musí mít obě normálně vyvinutá varlata kompletně sestouplá v šourku.

